

GALVESTON

NIC PIZZOLATTO

Galveston

VERTAALD DOOR RENÉ VAN VEEN

AMSTERDAM · ANTWERPEN

2015

Oorspronkelijke titel *Galveston*
Oorspronkelijke uitgever Scribner, New York
Copyright © 2010 Nic Pizzolatto
Copyright vertaling © 2015 René van Veen /
Uitgeverij Q, Spui 10, 1012 wz, Amsterdam

Omslag Design & Prepress Studio
Omslagbeeld Stephen Mulcahey / Arcangel Images
Foto auteur Amy Pizzolatto

ISBN 978 90 214 5861 8 / NUR 302
www.uitgeverijQ.nl

Voor Amy en voor Allegra

‘Ik heb al zo vaak onder regen op
een vreemd dak gelegen, denkend aan thuis.’

William Faulkner

Een

Een arts maakte foto's van mijn longen. Ze zaten vol sneeuwvlokken.

Toen ik naar buiten liep, waren alle mensen in de wachtkamer blij dat ze mij niet waren. Bepaalde dingen kun je van een gezicht aflezen.

Ik had al het gevoel gehad dat er iets mis was omdat ik een paar dagen eerder twee trappen achter een kerel aan had moeten gaan en toen bijna geen adem meer kreeg, alsof er een halter op mijn borstkas drukte. Ik had al een paar weken stevig gedronken, maar ik wist dat er meer aan de hand moest zijn. De opvlammende pijn had me zo razend gemaakt dat ik de hand van die vent brak. Hij had wat tanden uitgespuugd en zich bij Stan beklaagd over buitensporig geweld.

Maar dat was precies de reden waarom ze mij voor dit soort werk vroegen. Omdat ik geen maat kan houden.

Ik had Stan over de pijn op mijn borst verteld en hij stuurde me naar een arts die voor veertigduizend bij hem in het krijt stond.

Na het verlaten van de praktijk pakte ik de sigaretten uit mijn jaszak en begon ik het pakje te verfrommelen. Toen besloot ik dat dit niet het juiste moment was om te stoppen. Ik stak er op de stoep meteen een op, maar die smaakte vies. De rook

deed me denken aan katoenvezels die door mijn lichaam dwarrelden. Bussen en auto's reden langzaam voorbij. Het zonlicht werd weerkaatst in hun glas en chroom. Vanachter mijn zonnebril leek het alsof ik me op de zeebodem bevond en de voertuigen vissen waren. Ik stelde me een donkerdere, koelere plek voor en de vissen werden schaduwen.

Een claxon bracht me weer in het nu. Ik was van de stoep afgestapt. Ik hield een taxi aan.

Ik dacht aan Loraine, een meisje met wie ik eens iets had gehad. Ooit hadden we een hele nacht tot zonsopgang op het strand van Galveston met elkaar zitten praten, op een plek vanwaar we in de verte de witte rookpluimen van de olieraffinaderijen konden zien, als een weg naar de zon. Dat moest tien of elf jaar geleden zijn geweest. Ze was te jong voor me, denk ik.

Al voor de röntgenfoto's was ik laaiend geweest omdat Carmen, de vrouw van wie ik dacht dat ze mijn vriendin was, het nu deed met mijn baas, Stan Ptitko. Ik was onderweg naar zijn kroeg om hem te spreken. Niet dat dat vandaag nog veel uitmaakte. Maar je blijft wie je bent, ook al is er een hagelbui van badzoutkorrels in je borst neergedaald.

Dood ga je toch, maar je hoopt het zo lang mogelijk uit te stellen. Ik ging Stan, Angelo en Lou niet over mijn longen vertellen. Ik wilde niet dat ze rondhangend in de kroeg over me zouden praten zonder dat ik erbij was. Om me zouden lachen.

De ruit van de taxi was besmeurd met vingerafdrukken. We naderden de betere buurten. Sommige steden ontvouwdem zich voor je, maar dat gold niet voor New Orleans. De stad leek wel een gezonken aambeeld met een eigen atmosfeer. Het zonlicht vlamde op tussen de gebouwen en de eikenbomen. Ik voelde nu eens de zon op mijn gezicht en dan weer de schaduw, als een stroboscoop. Ik dacht aan Carmens kont en aan de manier waarop ze soms glimlachend naar me omkeek. Ik kon Carmen niet vergeten, maar dat had geen nut omdat ik wist dat ze

een harteloze hoer was. Toen we wat kregen was ze met Angelo Medeiros. Ik heb haar min of meer van hem afgepikt. En nu was ze met Stan. Angelo werkte ook voor hem. Het idee dat ze het achter Stans rug om met nog meer kerels deed, kalmeerde me een beetje.

Ik probeerde na te denken over wie ik over mijn longen kon vertellen, want ik wilde het wel aan iemand kwijt. Het is natuurlijk klotenieuws om te krijgen als je aan het werk moet.

De kroeg heette Stan's Place, een pand met bakstenen muren en een dak van golfplaten, getraliede ramen en een gebutste metalen deur.

Lou Therio, Jay Meires en nog wat lui die ik niet kende, oude kerels, zaten binnen. De barkeeper heette George. Zijn linkeroor zat in het verband. Ik vroeg hem waar Stan was en hij knikte in de richting van de trap die naar het kantoor leidde. De deur zat dicht, dus ik ging op een barkruk zitten en bestelde een biertje. Toen schoot me weer te binnen dat mijn dagen waren geteld, dus ik maakte er een Johnnie Walker Blue van. Lou en Jay bespraken een probleem met een van de wedkantoren, een nevenvestiging. Toen ik begin twintig was had ik zelf een paar jaar zo'n kantoor geleid, dus ik kende het jargon. Toen ze merkten dat ik meeluis-terde, staakten ze hun gesprek en keken ze op. Ik gaf geen sjoegedus ze vervolgden hun gesprek, alleen op veel zachtere toon en van mij afgewend, zodat ik ze niet meer kon verstaan. Ze hebben nooit veel met mij opgehad. Voordat Carmen iets met Stan kreeg, had ze hier als serveerster gewerkt. Daar kenden ze haar van. Het was vanwege haar dat ze mij niet zo hoog hadden zitten.

Ze mochten me ook niet omdat ik eigenlijk nooit bij ze had gepast. Stan had mij geërfd van zijn voormalige baas, Sam Gino, die mij weer van Harper Robicheaux had overgenomen. Het was hoofdzakelijk mijn eigen schuld dat deze lui me nooit echt geaccepteerd hadden. De stijl van deze spaghettivreters – trainingsbroeken, overhemden met dubbele manchetknopen

en glad, achterovergekamd haar – stond me niet aan. Ik draag al een eeuwigheid een spijkerbroek met een zwart T-shirt, een jasje en cowboylaarzen. Ik heb een matje in mijn nek en een baard. Ik heet Roy Cady, maar in navolging van Gino was iedereen me Big Country gaan noemen. Dat deden ze toen nog steeds, uit gewoonte, niet omdat ze op me gesteld waren. Ik kom uit de streek in Oost-Texas die ze de Gouden Driehoek noemen. Deze kerels hadden me altijd als uitschot beschouwd, maar dat was niet erg want ze waren ook bang voor mij.

Ik had ook nooit de behoefte gevoeld om hogerop te komen binnen het bedrijf.

Maar met Angelo kon ik het altijd wel goed vinden, voor die hele toestand met Carmen althans.

De deur van het kantoor ging open en Carmen kwam naar buiten. Ze streek haar rok glad en bracht haar haren weer in model. Zodra ze me in het oog kreeg, bleef ze als verlamd staan. Maar al snel kwam ook Stan naar buiten, die achter haar aan de trap afliep terwijl hij aan de achterkant zijn overhemd in zijn broek stopte. Hun voetstappen kraakten op de trap. Voordat Carmen beneden was stak ze al een sigaret op. Ze ging aan het andere eind van de bar staan en vroeg om een greyhound.

Er schoot me iets gevats te binnen dat ik tegen haar kon zeggen, maar ik zag me genoodzaakt me in te houden.

Ik was vooral kwaad op haar omdat ze een eind had gemaakt aan mijn eenzame bestaan. Ik was een hele tijd alleen geweest.

Als ik daar behoefte aan had, regelde ik wel een beurt, maar verder was ik in mijn eentje.

Nu leek het alsof alleen zijn ook niet alles was.

Stan knikte even naar Lou en Jay en liep toen op me af met de mededeling dat Angelo en ik die avond een klus hadden. Het kostte me moeite om te doen alsof ik deze samenwerking wel zag zitten. Stan had zo'n schuin Pools voorhoofd dat als een klif een schaduw over zijn kraaloogies wierp.

‘Jefferson Heights,’ zei hij, terwijl hij me een papiertje gaf. ‘Jullie gaan bij Frank Sienkiewicz langs.’

Ik kende die naam. Hij was voorzitter of voorzitter geweest of advocaat van de plaatselijke afdeling van de vakbond voor havenarbeiders.

Het gerucht ging dat de federale overheid een onderzoek ging instellen naar de stuwadoors. Ze verscheepten spullen voor Stans zakenpartners tegen een vergoeding waardoor de vakbond kon blijven bestaan. Maar het fijne wist ik er ook niet van.

‘Je mag niemand ernstig toetakelen,’ zei Stan. ‘Daar zit ik nu niet op te wachten.’ Hij stond achter mijn barkruk en legde een hand op mijn schouder. Ik kon die oogjes, weggestopt onder zijn overhellende voorhoofd, nooit lezen, maar de onverbiddelijkheid in zijn blik was ongetwijfeld een van de geheimen van zijn succes. Hij had brede, Slavische jukbeenderen en de smalle lippen van een kozakkenstrijder. Als er echt Sovjets waren geweest die een gloeiend hete kleeheren in je pik staken, dan waren dat types als Stanislaw Pitko. ‘Ik wil dat die vent me goed begrijpt,’ zei hij. ‘Hij moet voor het team spelen. Dat is alles.’

‘Daar heb ik Angelo voor nodig?’

‘Neem hem toch maar mee. Voorzichtigheidshalve,’ zei Stan. Hij voegde eraan toe dat ik eerst nog een incasso moest doen in Gretna voordat ik Angelo oppikte. ‘Zorg je wel dat je op tijd komt?’ zei hij, met een knikje naar de Johnnie Walker in mijn hand.

Stan sloeg nog snel een Stolichnaya achterover en schoof het glas terug naar de barkeeper. Het verband om Georges oor had in het midden een gele vlek. Stan trok zijn stropdas recht en zei zonder me echt aan te kijken: ‘Geen bluffers.’

‘Wat?’

‘Herinner je je die trucker van vorig jaar? Ik wil niet dat er doden vallen omdat iemand het op zijn heupen krijgt. Daarom

zeg ik je, en dat heb ik ook tegen Angelo gezegd: geen wapens. Laat ik het niet horen dat je er toch eentje hebt meegenomen.'

'Is het zeker dat die vent thuis is?'

'Ja. Hij krijgt een verzorgingspakketje van me.'

Hij liep weg, bleef bij Carmen staan, kuste haar stevig en kneep in haar tiet. Een oerinstinct kwam in me boven. Vervolgens liep hij door de achterdeur naar buiten. De rokende Carmen keek slechts verveeld. Ik dacht na over Stans instructie om geen wapens mee te nemen. Wat ik vreemd vond.

Carmen keek me vanaf het andere eind van de bar chagrijnig aan, wat Lou en Jay niet ontging. Ze knoopten een gesprek met haar aan en zeiden dat Stan altijd heel ontspannen oogde als hij bij haar was. Ik besepte dat dat inderdaad zo was. Het knaagde aan me en mijn hart kneep samen van schaamte. Ik dronk mijn Johnnie Walker op en vroeg nog een glas.

Carmen had lichtbruin lang haar dat op haar achterhoofd in een staart zat. Ze had een mooi gezicht, maar inmiddels een oneffen huid. Poeder hoopte zich op in de lijntjes en rimpeltjes die je alleen kon zien als je dicht bij haar stond. Ze deed me denken aan een leeg cocktailglas waarin een geplette limoenschil en ijsblokjes waren achtergebleven.

Volgens mij vonden mannen haar zo leuk omdat ze een en al fysieke lust uitstraalde. Als je haar zag, wist je gewoon dat ze overal voor in was. Het is sexy, maar tegelijkertijd onuitstaanbaar.

Ik wist van de dingen die ze had uitgespookt, dingen waarvan Angelo geen idee had. Trio's en zo. Ze had wel eens geopperd om er een meisje bij te halen, speciaal voor mij, om de boel wat spannender te maken. Maar dat is niet echt mijn ding. In die tijd hield ik er romantische ideeën op na die bij nader inzien nergens op sloegen.

Volgens mij kickte ze nog meer op vreemdgaan dan op seks. Alsof ze een rekening te vereffenen had.

Ze beweerde dat ik haar ooit had geslagen, maar daar geloofde ik niks van. Ze was een toneelspeelster die meer op drama dan op de waarheid was gesteld. Maar ik moet toegeven dat ik niet meer precies weet wat er die avond is gebeurd.

‘Het is wel duidelijk dat jij weet hoe je een man gelukkig moet maken.’ Zoiets zei Lou tegen haar.

‘Ik doe in elk geval mijn best,’ zei Carmen.

Ze moesten er allemaal om lachen, maar ik voelde mijn .380 tegen mijn onderrug branden. Maar ik zou er geen voldoening aan ontlennen. Ik was gewoon kwaad en wilde niet sterven op de manier die de arts me had voorgespiegeld.

Ik legde wat biljetten op de bar en liep naar buiten. Een paar avonden terug had ik zoveel tequila gedronken dat ik mijn pick-up hier had achtergelaten. Mijn grote Ford F-150 uit 1984 stond er nog, onbeschadigd. Het was 1987. De modellen uit die tijd vond ik mooi, hoekig en stevig met een zware motor. Dat waren nog eens echte auto’s. Ik reed over de Pontchartrain Expressway zonder de radio aan te zetten. Mijn gedachten zoemden als bijenvleugels door mijn hoofd.

Gretna. Op Franklin Street vroeg ik me af wanneer ik allerlei dingen voor de laatste keer zou doen. Elke zonnestraal die tussen de bomen door op de voorruit viel zou ik eigenlijk moeten waarderen, maar dat deed ik niet echt. Ik probeerde me voor te stellen hoe het was om er niet meer te zijn, maar dat lukte me niet.

Ik voelde diezelfde verstikkende uitzichtloosheid als toen ik twaalf, dertien was en over de uitgestrekte katoenvelden had uitgekeken. Op een augustusochtend met een jutezak over mijn schouders geslagen. Meneer Beidle op zijn paard die met zijn scheidsrechtersfluitje de kinderen uit het tehuis dirigeerde. Het ellendige gevoel van de eindeloze taak die voor me lag. Het gevoel van Dit Kun Je Niet Winnen. Na een week lang plukken, bemerkte ik voor het eerst de eeltplekken op mijn handen na-

dat ik een vork had laten vallen omdat ik geen gevoel meer in mijn vingertoppen had. Ik keek naar de harde plekken op mijn vingers die nu het stuur vasthielden en balde mijn vuisten in een vlaag van woede. Ik voelde me verraden. Vervolgens dacht ik aan Mary-Anne, mijn moeder, een zwakke, slimme vrouw die zich moedwillig dom hield. Maar er was geen aanleiding om vandaag aan haar te denken.

Ik arriveerde op het adres dat Stan me had gegeven. Een haveloos appartementencomplex naast een paar pakhuizen. Het belendende pand stond leeg en ging schuil achter graffiti, hoog onkruid en vingergras. Op de parkeerplaats stonden autowrakken. Hier hing de voor New Orleans zo kenmerkende geur van olie en afval dat in de hitte lag te broeien.

Nummer 12. Eerste etage. Ned Skinner.

Ik liep langs het raam en keek naar binnen. Het was er donker en ik zag geen enkele beweging. Ik stak mijn hand in de broekzak waarin ik mijn boksbeugel bewaarde en liep verder over de galerij. Ik ging weer naar beneden, liep achterom en keek op naar de ramen van de flat. Een briesje deed het lange onkruid zachtjes deinen.

Ik liep weer naar boven en klopte aan. Het hele complex leek verlaten. Overal hingen rolgordijnen voor de ramen en ik hoorde geen tv of radio. Ik wachtte nog even, keek om me heen en bewerkte toen het frame om het slot met mijn stiletto. Goedkoop hout versplintert in een oogwenk.

Ik ging naar binnen en sloot de deur. Een kleine woning met weinig meubels en veel rommel. Kranten, stapels oude wedformulieren, papiertjes van fastfoodrestaurants, een tv met draaiknoppen en een barst in het scherm. Lege flessen wodka van een duur merk stonden op het aanrecht. Ik had een hekel aan snobs.

Het stonk er naar zweet, verschaalde adem en pis. De badkamer was vergeven van schimmel en vuil. Op de vloer lagen vie-

ze kleren. In de slaapkamer lag slechts een matras op de vloer, bedekt met een warboel van gelige lakens. Verfrommelde wed-formulieren lagen als afgesneden bloemen over de vloer verspreid.

Naast het matras lag een fotolijstje omgekeerd op de vloer. Ik raapte het op: een brunette met een klein jochie, allebei knap, stralend en lachend. De foto zag eruit alsof hij al een tijd geleden was genomen. Dat kon je zien aan de kleding en het kapsel van de vrouw. Ook was het papier dikker en taaier dan je toen doorgaans zag. Het leek alsof de gezichten in de loop van de tijd een beetje waren vervaagd. Ik nam het lijstje mee naar de woonkamer, keilde een pizzadoos van een stoel en ging zitten. Ik bekeek de foto nog eens goed en nam vervolgens het appartement in me op. Ik had zelf ook op zulke plekken gewoond.

Ik bestudeerde de glimlachen op de foto.

Er schoot iets door me heen, een gevoel of een feit, maar ik kon mijn vinger er niet op leggen. Een besef van iets wat ik ooit had geweten of gevoeld, een herinnering die niet meer helder werd. Ik probeerde het te grijpen, maar griste er telkens naast.

Maar het was vlakbij.

Het zonlicht scheen in strepen van ouderwetse gevangenis-pakken tussen de jaloezieën door. Ik bleef een hele tijd op die stoel zitten wachten, maar de man kwam niet opdagen. Gelet op wat er daarna gebeurde beschouw ik de tijd die ik op hem heb gewacht als een scheidslijn in zowel zijn leven als het mijne.

Een moment waarop dingen een bepaalde kant hadden kunnen opgaan voordat ze een andere kant opgingen.

Om acht uur die avond trof ik Angelo in de Blue Horse in een zijstraat van Tchoupitoulas Street. In dit motorcafé voelde ik me altijd beter thuis dan in Stan's Place.

Ik was eerst bij mijn trailer langsgegaan. Misschien was ik paranoïde, maar het zat me niet lekker dat Stan had gezegd dat we geen wapens mochten meenemen. Ik was erover na gaan denken. Ik vroeg me af waarom hij dat had gezegd. Ik ben immers een professional en sta wel wat hoger in rang dan een loopjongen. En waarom moest ik deze klus met Angelo klaren? Ik had het idee dat Angelo me erin moest luizen. Misschien wilden Stan en Angelo me iets aandoen vanwege Carmen. Zouden ze dan inderdaad geloven dat ik haar had geslagen? Misschien wilden ze niets meer met me te maken hebben omdat ik haar genaaid had. Zoiets.

Het zat me hoe dan ook niet lekker. Ik vertrouwde op mijn gevoel, ook al was ik daar niet van overtuigd. Daarom nam ik mijn boksbeugel en ploertendoder mee en stak ik mijn favoriete Colt Mustang .380 in mijn laars. Ook bond ik een stiletto aan mijn arm. Ik had dat ding al jaren niet meer gebruikt, maar ik had hem geolied met WD-40 en uitgetroefd met mijn jasje aan. Als ik mijn pols omdraaide, lag het mes in een flits in mijn hand.

Maar ik was verbaasd over Angelo toen ik hem in de bar ontmoette. Hij draaide zich om op zijn barkruk en stak me zijn hand toe. Hij had een uitermate deemoedige blik op zijn gezicht, dus ik drukte zijn hand waarbij ik er goed op lette dat ik mijn pols niet draaide.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg ik.

‘Nog even dit opdrieken.’ Hij draaide zich om naar de bar en nam een slok van zijn whisky-soda. Met zijn dunner wordende, flink wijkende vetkuif en zwarte trainingspak viel hij hier evenzeer uit de toon als ik bij Stan’s Place. Ik ging naast hem zitten en keek naar de flessen.

Hij keek me aan met een blik die ik zou omschrijven als laaiend verdrietig. Hij kon amper stilzitten en leek geen raad te weten met zichzelf. Zijn knie ging steeds op en neer en hij plukte aan zijn nagels. Opeens begreep ik het.

‘Problemen?’ vroeg ik.

‘Weet je het van Stan en Carmen?’ vroeg hij.

‘Ja, natuurlijk.’

Hij keek me kwaad aan.

‘Laat ze de kolere krijgen,’ zei ik, en ik keek naar de flessen en dacht weer aan de kanker. ‘Een dubbele Johnnie Walker Blue.’

De borrel kostte me veertig dollar. Hij gleed brandend door mijn keel en verspreidde een gloed door mijn borst waardoor die tot leven leek te komen.

‘Ze is gewoon...’ mompelde Angelo.

‘Wat?’ vroeg ik.

‘Hoe ze... Ze gaat gewoon... Waarom? Met hem? Je kent de verhalen over hem even goed als ik.’

‘Ze is nou niet bepaald onschuldig,’ zei ik. ‘Ik bedoel... Kom op nou. Het is gewoon een slet.’

‘Hou op. Ik wil niet dat je zo over haar praat.’

‘Begin dan ook niet over haar,’ zei ik, ‘tegen mij.’ Vanuit mijn ooghoek zag ik hem me kwaad aankijken.

Mannen vonden Carmen vaak ook zo leuk omdat ze slim was, of in elk geval geslepen. Ze wist hoe mannen dachten. Je kon haar niet wegzetten als een simpele bimbo. Volgens mij dachten veel kerels dat ze slimmer was dan zij waren. Dat kun je natuurlijk opwindend vinden. Ik sloeg de rest van de verrukkelijke whisky achterover en draaide me om.

‘Ben je er klaar voor?’

Even dacht ik dat hij me ging aanvliegen, maar hij slaakte slechts een zucht van verslagenheid, hees zichzelf overeind en wankelde op zijn benen. Nu pas had ik in de gaten dat hij dronken was en ik begon me druk te maken over die vent in Jefferson Heights, over die Sienkiewicz. ‘Rij jij maar,’ zei Angelo.

Mijn pick-up kwam met horten en storten tot leven, als een natte hond die zijn vacht uitschudt. Op de radio was iemand midden in een zin over Jim Bakker die uit zijn ambt was gezet. Angelo zat erbij alsof hij alle moed verloren had. Ik controleerde het adres nog een keer en reed over Napoleon Avenue noordwaarts in de richting van Highway 90.

Angelo leunde naar voren en zette de radio uit. ‘Weet je nog,’ zei hij met dubbele tong, ‘dat we jaren geleden die dealende jochies uit Audubon Park hebben verjaagd.’

Ik moest even nadenken. ‘Ja.’

‘Man. Die jongen begon meteen te huilen. Weet je nog? We hadden nog niks gedaan en daar kwamen de waterlanders al.’ Hij grinnikte.

‘Ik weet het nog.’

“‘Alstublieft. Het is om mijn school te kunnen betalen,” zei hij.’

‘Ja.’

‘En jij zei: “Dit is school.”’ Hij zweeg en ging rechtop zitten. ‘Herinner je je die tas nog?’

‘Zeker.’

Dit was zo’n vijf jaar geleden gebeurd, kort nadat ik voor Stan

was gaan werken. De jongen in het park had een rugzak bij zich met vierduizend dollar aan contanten en zakjes wiet van vijftig dollar per stuk.

‘Weet je nog wat ermee hebben gedaan?’ vroeg Angelo.

‘Aan Stan gegeven.’

‘Ja.’ Hij keek me aan. Zijn handen lagen slap op zijn schoot. ‘Ik weet dat jij toen hetzelfde dacht als ik. We hadden de buit gewoon moeten verdelen. Stan had het niet hoeven weten.’

Zijn zwakke onvaste stem ging op in de koplampen die over de voorruit streken.

‘Maar we vertrouwden elkaar niet,’ vervolgde hij. ‘We dachten er allebei aan, maar het vertrouwen ontbrak.’

Ik keek hem aan en ademde diep in. ‘Wat wil je hiermee zeggen?’

Angelo haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik dacht er gewoon aan. Ik bedoel maar: wat zou ik nog moeten bewijzen? Wat zou jij nog moeten bewijzen? Ik ben drieënveertig, man.’

Het leek alsof hij vriendschap had verwacht, maar dan was hij aan het verkeerde adres. Het was nogal meelijwekkend om aan te horen hoe deze vetzak over zijn gevoelens probeerde te praten hoewel hij niet eens over het vocabulaire beschikte om die goed te beschrijven.

Dat hij nu een beetje over zijn leven zat te klagen, terwijl ik zojuist mijn doodsvonnis te horen had gekregen.

‘Richt je op andere dingen,’ zei ik.

‘Huh.’

Hij keek uit het raam en ik zette een bandje van Billy Joe Shaver op. Ik wist dat Angelo een pesthekel had aan die muziek, maar hij zei er niets van.

Ik voelde me een beetje schuldig omdat ik eigenlijk van plan was geweest om hem vanavond in zijn hals te steken. Maar je geeft iemand die kreupel is ook geen trap. Dan moet je wel een hele goede reden hebben.

Ik vind wel dat je het spel eerlijk moet spelen.

Daarmee bedoel ik: als ik een papiertje met jouw naam erop krijg, dan heb jij iets gedaan wat daartoe aanleiding geeft. Iets wat je beter niet had kunnen doen.

Angelo bleef uit het raam staren en zuchtte als een tienermeisje. Ik voelde hoe het geluid van de steelgitar pulseerde uit de luidsprekers en mijn vullingen deed tintelen. Na een tijdje vond ik het huis aan Newman Avenue. Het was opgetrokken in victoriaanse stijl en de tuin was omgeven met een gietijzeren hek met spijlen. We reden nog wat rondjes, steeds iets verder bij het huis vandaan, om er zeker van te zijn dat er geen bewaking rondreed. Ik parkeerde de pick-up op Central Avenue. Vandaar konden we ongezien tussen de huizen door naar Newman Avenue sluipen.

Ik controleerde of ik alles bij me had en propte mijn bivakmuts in mijn jaszak. Angelo had de zijne al opgezet, maar ik zei hem dat hij daarmee moest wachten totdat we er waren. Dat wist hij best, maar op dit moment gedroeg hij zich alsof hij zijn veters niet eens kon strikken. Misschien kon hij hier beter op mij wachten, maar dat was ook geen optie. Zo slopen we samen door de achtertuinen naar de straat erachter. Op Newman Avenue brandde maar één straatlantaarn, voorbij het huis waar we moesten zijn. Ik hoorde geen honden en in het huis brandde geen licht.

Ik zei tegen Angelo dat ik naar de achterkant van het huis zou gaan en dat hij moest aankloppen bij de voordeur.

Ik deed mijn bivakmuts op, zette mijn handen op het hek en sprong eroverheen. Ik liep door de stille achtertuin met een van stenen gemaakte kleine vijver waarvan het water zachtjes kletterde; een rustgevend en tegelijkertijd vreemd geluid. Ik liep de trap op naar de achterdeur. Op dat moment stond ik er niet bij stil, maar het had me moeten opvallen dat er geen sensorlamp aansprong. Ik had niet in de gaten dat van alle huizen in de